

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.308 van 8 mei 2014
in de zaak A. 206.138/XII-7046**

In zake: Heidi ROETS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Geelen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. het VLAAMSE GEWEST
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

de STAD TORHOUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Windels
kantoor houdend te 8820 Torhout
Karel de Ghelderelaan 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 augustus 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 26 juni 2012 van de Beroepscommissie voor tuchtzaken, waarbij aan Heidi Roets met ingang van 1 juli 2012 de tuchtsanctie van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 30 oktober 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partijen en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2014.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wouter Moonen, die loco advocaat Koen Geelen verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partijen, en advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Johan Windels verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is ambtenaar bij de stad Torhout.

3.2. Op 27 augustus 2009 legt het college van burgemeester en schepenen van de stad Torhout verzoekster de tuchtstraf op van inhouding van wedde voor een periode van drie maanden.

Na administratief beroep beslist de Beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: Beroepscommissie) op 24 december 2009 dat het voornoemde tuchtbesluit van 27 augustus 2009 nietig is en dat de erin opgelegde tuchtsanctie als niet bestaande wordt beschouwd.

Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 217.842 van 9 februari 2012.

3.3. Bij brief van 14 maart 2012 wordt verzoekster door de Beroepscommissie uitgenodigd voor de hoorzitting van 27 april 2012. De tussenkomen partij dient op 24 april 2012 een verweernota in. Verzoekster legt ter zitting een aanvullend beroepschrift neer.

3.4. Op 26 juni 2012 neemt de Beroepscommissie de thans bestreden beslissing. Zij verklaart het beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond en legt verzoekster de tuchtsanctie van de blaam op. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“1) De feiten

De nota van 1 december 2008 van de hand van de heer [M.], hoofd koepel vrije tijd, gericht aan het college van burgemeester en schepenen en de gemeentesecretaris ligt aan de basis van voorliggende tuchtzaak.

Hierin schetst de heer [M.] zijn bezorgdheid met betrekking tot

- het behalen van de deadline inzake het samenstellen van de programmering voor het werkjaar 2008-2009 in het licht van de afwezigheid van mevrouw Roets wegens ziekte en aansluitend compensatieverlof tot na Nieuwjaar 2009
- de attitude van mevrouw Roets.

Bij schrijven van 4 december 2008 van het college van burgemeester en schepenen wordt mevrouw Roets ervan op de hoogte gesteld dat, gezien

haar ziekte en afwezigheid tot na Nieuwjaar 2009 en naar aanleiding van een nota van de heer [M.], cultuurbeleidscoördinator:

- het college van burgemeester en schepenen besliste dat mevrouw [D.] haar taken als cultuurfunctionaris jeugd overneemt;
- ze in die context gevraagd wordt
 - aan mevrouw [D.] een stand van zaken te bezorgen van de jeugdprogrammering seizoen 2009-2010 (boekingen, opties e.d.);
 - haar dossiers toegankelijk te maken in functie van deze overdracht (brochures boekingskantoren e.d.);
 - daartoe een afspraak te maken met mevrouw [D.].

Uit het dossier blijkt dat in tegenstelling tot hetgeen de heer [M.] in zijn nota van 1 december 2008 stelt, mevrouw Roets in 2008 nog 1 dag diende te werken, nl. op 12 december 2008.

Mevrouw Roets stelt het schrijven van 4 december 2008 van het college van burgemeester en schepenen niet anders te interpreteren is dan dat haar de opdracht gegeven wordt om een stand van zaken te bezorgen van de jeugdprogrammering seizoen 2009-2010 en de dossiers toegankelijk te maken en dat later dan een overdracht zal plaatsvinden.

Op 12 december 2008 constateert mevrouw Roets dat de tuchtoverheid haar bovenstaande interpretatie niet volgt doch naast het bezorgen van een stand van zaken van de jeugdprogrammering seizoen 2009-2010 en het toegankelijk maken van de dossiers, ook een overdracht van de dossiers beoogde.

Het komt de Beroepscommissie voor dat mevrouw Roets deze zienswijze van de tuchtoverheid diende te kennen om reden dat:

- zij door de tuchtoverheid gevraagd werd mevrouw [D.] te contacteren waarbij zij niet alleen een afspraak had kunnen beleggen maar ook had kunnen te weten komen wat de intentie van de tuchtoverheid was. Van een ambtenaar niveau B, verantwoordelijk voor een segment van de gemeentelijke dienstverlening, in casu als cultuurfunctionaris-educatief medewerker verantwoordelijk voor de jeugdprogrammering, verwacht men een attitude van betrokkenheid bij en interesse in hetgeen waarvoor men verantwoordelijkheid draagt en niet dat er een attitude wordt aangenomen waarop men alles op zijn beloop laat door ervoor te kiezen om, in een tijdspanne van meer dan een week, geen enkel gevolg te geven aan deze vraag.
- de samenlezing van de passages ‘...gezien uw ziekte en afwezigheid tot na Nieuwjaar...’ en ‘...dat [D.] uw taken als cultuurfunctionaris jeugd overneemt...’ in de mail van 3 december 2008 en het schrijven van 4 december 2008 uitgaande respectievelijk van mevrouw [D.] en van het college van burgemeester en schepenen, aangeven dat met de overdracht niet zal gewacht worden tot mevrouw Roets terug is uit verlof gezien nu juist haar afwezigheid – op 1 dag na – tot na nieuwjaar 2009 aan de basis ligt van de beslissing dat mevrouw [D.] haar taken overneemt.

- de tuchtoverheid haar beslissing situeert in het heden, en niet in de toekomst, door het hanteren van de terminologie ‘overneemt’.

Uit het dossier blijkt dat:

- mevrouw [D.] bij mail van 12 december 2008 aan de tuchtoverheid en haar hiërarchische meerderen laat weten dat: ‘De overdracht van dossiers tussen mezelf en Heidi Roets was niet echt een succes. Heidi Roets heeft me een map bezorgd met brochures van de boekingskantoren, zij heeft me hiervoor laten tekenen voor ontvangst. De rest van de overdracht (lopende dossiers, boekingen, opties, e.d.) zou gebeuren op onze eerste gezamenlijke werkdag in januari, want daar was ze nog niet mee klaar. Ik begrijp dat niet goed, en heb dat ook geuit, maar binnen mevrouw Roets’ logica kon dit niet. Zij lijkt echter geenszins van plan het pakket definitief aan mij over te dragen. Ze heeft tegen mij gezegd niet te willen schuiven, en beroept zich op het feit dat er noch een tuchtprocedure loopt noch een beslissing bestaat van het college dat zij van haar ambt ontheven wordt.’
- mevrouw Roets aan mevrouw [D.] op 12 december 2008 een ontvangstbewijs ter ondertekening voorlegt waarin mevrouw Roets zelf schrijft ‘...Stand van zaken evenals verdere aanvullingen betreffende boekingen en opties jeugdprogrammering ’09-10 worden na onderlinge afspraak in principe overgedragen uiterlijk op de eerste gezamenlijke werkdag van mevrouw Roets en mevrouw [D.] in januari 2009...’.
- mevrouw [D.] in haar mail aan de heer [V.] van 15 december 2008 aangeeft hoe de gang van zaken op 12 december is verlopen en wat ze van mevrouw Roets op 12 december 2008 heeft gekregen: ‘Nee, ik ben een dubbeltje (van het ontvangstbewijs) vergeten vragen. Ik was dan ook een beetje van mijn melk door de gang van zaken. Ik heb wel een overzicht van wat ik gekregen heb: brochure Thassos, brochure Collage Producties, brochure Kopergietery, brochure Het Paleis, brochure Impressariaat XL en Lapinne, brochure Bis Producties, brochure Cultura, Stip theaterproducties, brochure Unieke Zaken, brochure Speeltheater Holland, brochure Arda Van Der Steen, brochure Stichting Vrije Val. Maar ik heb geen overzicht gekregen qua boekingen, opties, lopende dossiers.’

Hieruit blijkt dat mevrouw Roets:

- niet de intentie had om op 12 december 2008 een overdracht aan mevrouw [D.] te realiseren;
- niet eens uitvoert wat o.m. expliciet in het schrijven van 4 december 2008 van het college van burgemeester en schepenen werd gevraagd nl een stand van zaken aan mevrouw [D.] te bezorgen van de jeugdprogrammering seizoen 2009-2010 (boekingen, opties e.d.) en het enkel houdt bij het aanreiken van brochures;
- ten dele zelf de bewijzen heeft bijgebracht voor hetgeen haar ten laste wordt gelegd, niet in het minst door op 12 december 2008 aan mevrouw [D.] een nota ter ondertekening voor te leggen

waarin zij zelf aangeeft aan mevrouw [D.] de stand van zaken evenals verdere aanvullingen betreffende boekingen en opties jeugdprogrammering '09-10 later zal overdragen uiterlijk op hun eerste gezamenlijke werkdag van januari 2009.

Mevrouw Roets stelt dat het naar haar zeggen beweerdelijke bevel tot overdracht van 3 december 2008 onwettig is om reden dat:

- er geen voorafgaandelijk bevel tot overdracht was, maar dat haar enkel gevraagd werd om een stand van zaken te geven en de dossiers toegankelijk te maken. Deze redenering houdt geen steek nu *supra* vastgesteld wordt dat mevrouw Roets geen stand van zaken aan mevrouw [D.] heeft gegeven maar het hield bij het aanreiken van brochures en zij geen intentie had om een overdracht te realiseren;
- het raden is naar het werkelijke bestaan van de beslissing van 3 december 2008 (er werd reeds aangetoond dat de vermelding van 4 december een materiële vergissing betrof) van het college van burgemeester en schepenen.

Uit het dossier blijkt genoegzaam dat de inhoud van de beslissing van 3 december 2008 van het college van burgemeester en schepenen strookt met hetgeen werd weergegeven in het verslag van het managementteam van 4 december 2008 zodat het de Beroepscommissie voorkomt dat deze beslissing werd degelijk werd genomen.

Uit hetgeen vooraf gaat komt de beroepscommissie voor dat mevrouw Roets door haar *supra* uiteengezet gedrag op 12 december 2008 waarbij zij voorbij gaat aan hetgeen haar door de tuchtoverheid werd opgedragen te doen, aan haar beroepsplichten is tekort geschoten, wat conform artikel 119 van het gemeentedecreet als tuchtfeit wordt aangemerkt.

De Beroepscommissie oordeelt dat de tenlastelegging inzake de overdracht op vrijdag 12 december 2008 van de gegevens en documenten betreffende de jeugdprogrammering 2009-2010, als bewezen wordt aangehouden in beroep.

In de bestreden beslissing legt de tuchtoverheid een tuchtsanctie op voor feiten die ze als volgt omschrijft: '...inzake de overdracht op vrijdag 12 december 2008 van de gegevens en documenten betreffende de jeugdprogrammering 2009-2010, gekoppeld aan 'dit mede in het licht van talrijke gelijkaardige voorafgaande feiten...'.

Met betrekking tot deze laatste passage 'dit mede in het licht van talrijke gelijkaardige voorafgaande feiten...' dient de Beroepscommissie, samen met mevrouw Roets, vast te stellen dat het dossier geen enkel stuk bevat dat dateert van vóór 12 december 2008, in het tuchtverslag naar geen enkel stuk wordt verwezen om deze feiten te staven en uit de tuchtbeslissing zelf evenmin af te leiden is over welke 'talrijke voorafgaande feiten' het gaat.

Het spreekt voor zich dat feiten geconcretiseerd dienen te worden teneinde ze als tuchtfeiten te kunnen kwalificeren; iets wat de tuchtoverheid nalaat te doen.

Met dergelijke vaag omschreven feiten vermag het de Beroepscommissie bijgevolg niet er rekening mee te houden, laat staan ze te overwegen om deze als tuchtfeiten te weerhouden.

Om deze redenen weerhoudt de Beroepscommissie de door de tuchtoverheid als ‘talrijke gelijkaardige voorafgaande feiten’ omschreven tenlastelegging niet als tuchtfeit.

2) de strafmaat

Bij beslissing van de tuchtoverheid van 27 augustus 2009 wordt aan mevrouw Heidi Roets, cultuurfunctionaris / educatief medewerker, inzake de overdracht op vrijdag 12 december 2008 van de gegevens en documenten betreffende de jeugdprogrammering 2009-2010, dit mede in het licht van talrijke gelijkaardige voorafgaande feiten, de tuchtsanctie van inhouding van salaris met 20% gedurende drie maanden opgelegd.

Als motivatie voor de strafbepaling van inhouding van salaris met 20% gedurende drie maanden stelt de tuchtoverheid in haar verweerschrift dat ‘bij de afweging om tot vermelde te komen rekening werd gehouden met het feit dat er heel wat extra inspanningen zijn geleverd om tot een resultaat te komen op het vlak van de jeugdprogrammering. De geleverde inspanningen staan zelfs niet in verhouding tot het resultaat: teveel mensen en middelen dienden hiervoor ingezet. Hiervoor werd ook reeds aangetoond dat er vanwege de kant van mevrouw Heidi Roets manifeste onwil is geweest om de overdracht en de stand van zaken op 12 december 2008 te realiseren.

Dit alles heeft meegebracht dat er zeer veel extra energie, tijd en geld is verloren gegaan. Het personeel dat andere taken normaal had dienen te verrichten, heeft de taken van Heidi Roets moeten overnemen die onwillig was verder loyaal en correct mee te werken, waardoor bepaalde zaken niet zijn kunnen gerealiseerd worden en inkomsten zijn verloren gegaan.’

Conform artikel 119 van het gemeentedecreet is een tuchtvergriep elke handeling of gedraging die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die de waardigheid van het ambt in het gedrag brengt, alsook een overtreding van de rechtspositieregeling.

Hieruit volgt dat bij de bepaling van de strafmaat de ernst van de gedraging of de handeling van het personeelslid dient afgewogen te worden binnen de mogelijkheden dat artikel 120 van het gemeentedecreet biedt.

De tuchtoverheid daarentegen verantwoordt zijn strafmaat vanuit het oogpunt van de ‘overlast dat het gedrag van mevrouw Roets op de organisatie heeft veroorzaakt en niet op basis van het gedrag, de ongehoorzaamheid op 12 december 2008 van mevrouw Roets.

Uit het dossier blijkt ook dat er nooit een bijsturing geweest is met betrekking tot het functioneren van mevrouw Roets. Haar laatste evaluatie dateert van 2004.

Zoals supra gesteld weerhoudt de beroepscommissie de door de tuchtoverheid als ‘talrijke gelijkaardige voorafgaande feiten’ omschreven tenlastelegging niet als tuchtfeit.

De strafmaat dient bepaald te worden op basis van het door de beroepscommissie bewezen verklaarde tuchtfeit. In dit kader komt het de

beroepscommissie dan ook voor dat de door de tuchtverheid opgelegde tuchtstraf dient gemilderd te worden binnen de bepalingen van artikel 120 van het gemeentedecreet.

3) Besluit:

De beroepscommissie is van oordeel dat de opgelegde tuchtsanctie niet in redelijke verhouding staat tot het weerhouden tuchtfeit.

De hieronder bepaalde tuchtsanctie is een juister antwoord op de bewezen verklaarde tuchtinbreuk en beantwoordt beter aan de doelstelling van de ingestelde tuchtvordering, m.n. een zeer ernstige aanmaning om nooit meer in dergelijk ongehoorzaam gedrag te vervallen.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen’, doordat de bestreden beslissing niet antwoordt op de relevante argumenten die zij had laten gelden in haar synthesesnota voor de Beroepscommissie en doordat uit de beslissing evenmin is af te leiden waarom hierop niet wordt geantwoord.

Verzoekster licht toe dat het te dezen de volgende argumenten uit haar synthesesnota betreffen:

- de tuchtbeslissing van de gemeente Torhout baseerde zich voor de feiten van 12 december 2008 op getuigenissen met informatie uit de tweede of derde hand;
- de twee beslissingen van 27 augustus 2009 die zij betwistte voor de Beroepscommissie en waarbij de ene een materiële vergissing van de andere zou rechtzetten, dateren van 27 augustus 2009, zijn ondertekend door enerzijds de waarnemende gemeentesecretaris en anderzijds door de gemeentesecretaris zelf;
- het tuchtdossier is onvolledig;
- de stadssecretaris was als opsteller van het tuchtverslag manifest niet objectief.

In de memorie van wederantwoord merkt verzoekster nog op, wat zij opnieuw benadrukt in de laatste memorie, dat zij uiteraard, ongeacht de devolutieve werking van het beroep, belang heeft bij dit middel: “Het eerste middel verwijt de beroepscommissie immers niet dat het zich heeft gebaseerd op betwifelbare getuigenissen (dit komt aan bod in het tweede middel), dat het zich gebaseerd heeft op twee beslissingen die ondertekend zijn door de verkeerde personen, dat het beslist heeft op grond van een onvolledig dossier of dat het geen rekening heeft gehouden met de subjectiviteit van [de stadssecretaris]. Het eerste middel verwijt de beroepscommissie dat het niet geantwoord heeft op de argumenten die de verzoekende partij heeft laten gelden omtrent deze punten ten aanzien van het oorspronkelijk tuchtbesluit.”

Beoordeling

5. Zoals laatst nog in de laatste memorie uitdrukkelijk is bevestigd, betreft het middel enkel de kritiek van verzoekster dat de bestreden beslissing niet geantwoord heeft op de argumenten die de verzoekster voor de Beroepscommissie heeft laten gelden omtrent de door haar aangehaalde punten ten aanzien van het oorspronkelijke tuchtbesluit.

6. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de besturen hun bestuurshandelingen uitdrukkelijk te motiveren. Deze formelemotiveringsplicht houdt in dat in de beslissing zelf op een afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het belangrijkste doel van de formelemotiveringsverplichting is dat verzoekster in de haar betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het gepast is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

7. De bestreden beslissing is genomen door de Beroepscommissie. Deze beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing over een hervormingsbevoegdheid (artikel 141 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005).

Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwierf de Beroepscommissie de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid (GwH 16 juni 2011, nr. 109/2011, punt B.6.1.) en verdween de in eerste aanleg gewezen beslissing uit het rechtsverkeer.

Voor de Beroepscommissie volstaat het dat zij als tuchtoverheid in hoger beroep motiveert hoe zij zelf de zaak ziet en wat háár ertoe brengt voor de vastgestelde tuchtfeiten de uiteindelijk opgelegde sanctie toe te passen. Voorts verplicht de formelemotiveringsverplichting de Beroepscommissie er niet toe uitdrukkelijk te antwoorden op alle in het beroepschrift verwoorde argumenten en grieven.

8. De formele motivering is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.4.). Deze verschaft aan verzoekster voldoende duidelijkheid over de motieven van de beslissing, hetgeen overigens ook blijkt uit het feit dat verzoekster in het tweede middel ten andere uitvoerig ingaat op de door de Beroepscommissie gegeven overwegingen.

De door verzoekster in het verzoekschrift aangebrachte argumenten die volgens haar niet werden beantwoord in de bestreden beslissing en waarop volgens haar evenmin een antwoord is af te leiden uit de beslissing zelf, hebben allen betrekking op de wijze van totstandkoming van de in eerste aanleg gewezen beslissing. Deze is, zoals is gesteld, uit het rechtsverkeer verdwenen. De formelemotiveringsplicht gaat niet zover dat ze de Beroepscommissie ertoe zou verplichten in haar beslissing te antwoorden op dergelijke argumenten indien zij, zoals te dezen is geschied, op grond van haar hervormingsbevoegdheid een andere beslissing in de plaats heeft gesteld.

9. Het middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

B. Tweede middel

10. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 119 van het gemeentedecreet

van 15 juli 2005, doordat de bestreden beslissing ten onrechte het betrokken tuchtfait in aanmerking neemt.

Dit middel peilt, volgens verzoekster, naar de mogelijkheid voor de Beroepscommissie om op grond van het tuchtdossier het betrokken tuchtfait als bewezen aan te nemen, waarop zij vervolgens de verscheidene feitelijke elementen overloopt.

In de eerste plaats voert verzoekster aan dat de Beroepscommissie ten onrechte aanvaardt dat zij moest weten dat zij op 12 december 2008 de volledige overdracht van de dossiers moest realiseren. Zij beoogt dit aan te tonen aan de hand van het overlopen van de volgens haar relevante elementen uit het dossier. Samengevat betoogt zij dat, gelet op het feit:

- “- dat in het schrijven van [4] december 2008 er geen termijnstelling was
 - De opdracht van [haar rechtstreekse overste] inzake de brochures kaderde in dezelfde opdracht
 - de opdracht van [haar rechtstreekse overste] dringend was
 - bij [haar] de indruk mocht bestaan dat de opdracht in het schrijven van [4] december 2008 gerealiseerd moest zijn in januari 2009 (de brief gaat uit van haar afwezigheid tot januari 2009 en bovendien zijn de stadsdiensten niet ingegaan op haar vraag om de verlofregeling te herplannen)
- [zij] mocht [...] er van uitgaan dat [zij] in het kader van deze opdracht eerst moest beginnen met het overdragen van de brochures. Dit [...] is ook wat er daadwerkelijk is gebeurd. Tegelijkertijd is er een planning gemaakt dat de verdere overdracht zou gebeuren op de eerste werkdag van januari 2009. [Verzoekster] gaat er van uit dat niet zal betwist worden dat dergelijke overdracht van taken voorbereiding vraagt, zowel bij de overdragende als bij de ontvangende persoon”.

Vervolgens betwist verzoekster verscheidene passages uit de bestreden beslissing stellende dat die incorrect zijn.

In de tweede plaats bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing wat het punt betreft dat verzoekster niet de intentie had om de overdracht op 12 december 2008 te realiseren. Volgens haar is het een raadsel hoe de bestreden beslissing tot die conclusie komt. Uit het tuchtdossier blijkt volgens haar voldoende dat zij zeer zeker die intentie niet had.

In de derde plaats bekritiseert verzoekster het motief dat zij niet uitvoerde wat er gevraagd was in de brief van 4 december 2008. De bestreden beslissing houdt volgens haar geen rekening met diverse aspecten van het dossier die zij opsomt. Ook is er ten slotte op 12 december 2008 meer overgedragen dan louter brochures.

Verzoekster besluit dat er geen sprake is van verwijtbaar gedrag in haar hoofde.

11. Verzoekster voegt hier in de laatste memorie nog aan toe dat de bestreden beslissing zich in overgrote mate baseert op verklaringen van haar opvolgster terwijl uit het tuchtdossier voldoende blijkt dat deze persoon een duidelijk belang heeft bij een negatieve beoordeling van het uitgevoerde werk en dat deze zelf de verdere uitvoering van het gevraagde op 12 december 2008 onmogelijk heeft gemaakt door in de namiddag verlof te nemen en te weigeren de stand van zaken nog op dezelfde dag per mail over te laten maken.

Beoordeling

12. Zoals reeds is vermeld, beschikte de Beroepscommissie ten tijde van de thans bestreden beslissing over een hervormingsbevoegdheid. Zij heeft bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de bewezenverklaring als op het vlak van de tuchtrechtelijke kwalificatie van de ten laste gelegde feiten.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten, noch van de tuchtrechtelijke kwalificatie ervan. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de Beroepscommissie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op zorgvuldige wijze tot haar besluit is gekomen.

13. Hiervoor (*supra*, punt 3.4) is weergegeven wat de Beroepscommissie met betrekking tot de bewezenverklaring van het ten laste gelegde feit en de kwalificatie ervan als tuchtfout heeft gemotiveerd.

De Beroepscommissie neemt als enig bewezen geacht tuchtfout in aanmerking, verzoekster's gedrag op 12 december 2008 waarbij verzoekster voorbij is gegaan aan hetgeen haar door de tuchtoverheid werd opgedragen bij brief van 4 december 2008. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de Beroepscommissie tot die beslissing is gekomen op grond van een omstandige redenering gesteund op het tuchtdossier en dat zij ook de zienswijze niet deelt die verzoekster thans in het middel ontwikkelt. Waar verzoekster betoogt dat de Beroepscommissie ten onrechte aanvaardt dat zij moest weten dat zij op 12 december 2008 de volledige overdracht moest realiseren, alsook dat de Beroepscommissie ten onrechte aanneemt dat verzoekster niet de intentie had op 12 december 2008 de overdracht te realiseren en dat verzoekster haar opdracht niet uitvoerende, geeft verzoekster met haar argumentatie weliswaar blijk van een andere beoordeling van de zaak dan de Beroepscommissie, maar verzoekster maakt hiermee niet aannemelijk dat deze in verband met de beoordeling van de feiten en de kwalificatie ervan, tot een conclusie is gekomen die in strijd is met de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met voor het eerst in de laatste memorie aangevoerde kritieken wordt geen rekening gehouden omwille van het laattijdig aanvoeren ervan.

14. Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoekster voert de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat de bestreden beslissing de tuchtsanctie van de blaam oplegt, terwijl de strafmaat bij het bepalen van een tuchtsanctie steeds in

verhouding moet staan met de feiten die eraan ten grondslag liggen en met de omstandigheden waarin deze tuchtsanctie wordt opgelegd.

Verzoekster licht toe dat de proportionaliteit kan vereisen dat gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, geen sanctie wordt opgelegd ook al staat het tuchtfact vast. Artikel 119 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 verzet zich hier niet tegen, aangezien deze bepaling enkel de mogelijkheid en niet de verplichting inhoudt om een tuchtsanctie op te leggen. Te dezen is de opgelegde tuchtsanctie disproportioneel ten aanzien van de feiten. Verzoekster wijst erop dat zij geen tuchtrechtelijk verleden heeft, dat zij sinds haar indiensttreding in 1997 nog nooit enige negatieve evaluatie heeft ontvangen en dat zij voorheen nog nooit enige negatieve commentaar op haar werk heeft ontvangen. Zij wijst er voorts op dat de blaam een aantal onrechtstreekse gevolgen met zich mee brengt voor haar loopbaan. Zo zal worden rekening gehouden met de blaam in het kader van een benoemings- of bevorderingsprocedure. Een tuchtstraf, hoe licht ook, kan namelijk leiden tot het weigeren van een bevordering.

Beoordeling

16. Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen of een bepaalde handeling of gedraging moet worden gesanctioneerd en met welke tuchtsanctie.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafwaardigheid en de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, al dan niet het evenredigheidsbeginsel schendt.

17. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Beroepscommissie de lichtste tuchtstraf heeft opgelegd en de strafmaat formeel heeft gemotiveerd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat die strafmaat niet in evenredigheid zou staan met de aangenomen feiten. De omstandigheid dat de tuchtstraf onrechtstreekse gevolgen voor haar kan meebrengen is inherent aan het opleggen ervan, maar maakt daarom niet dat de overheid te dezen op onrechtmatige wijze een tuchtstraf heeft opgelegd. Ook de omstandigheid dat verzoekster voorafgaand aan

de opgelegde tuchtstraf, een blanco tuchtrechtelijk verleden heeft, doet daaraan geen afbreuk. De Beroepscommissie houdt er voorts trouwens uitdrukkelijk rekening mee dat er “nooit een bijsturing geweest is met betrekking tot [haar] functioneren”.

18. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de redelijketermijneis en van artikel 6.1 EVRM, doordat zij reeds op 18 december 2008 wist dat er te haren opzichte een tuchtprocedure zou worden gevoerd, terwijl deze uiteindelijk slechts in beroep werd beslecht met de bestreden beslissing van 26 juni 2012, zijnde meer dan 4 jaar later.

Beoordeling

20. Het auditoraatsverslag sluit zich aan bij het standpunt van verwerende en tussenkomenende partijen dat er geen sprake is van een onaannemelijke overschrijding van het redelijketermijnvereiste, nu de Beroepscommissie na het arrest van 9 februari 2012 van de Raad van State snel heeft gehandeld en een nieuwe beslissing heeft genomen op 26 juni 2012.

In de laatste memorie beperkt verzoekster zich ertoe louter te refereren aan haar verzoekschrift en verzuimt zij om op de bespreking in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren. In de gegeven omstandigheden ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien en dit los van de vraag of ook het aangevoerde artikel 6.1 EVRM te dezen van toepassing is. Aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, overschrijdt de duur van de administratieve behandeling van de tuchtzaak niet de redelijke termijn.

21. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 mei 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest